

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15

гр. Шумен, 12.01.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в закрито заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нели Г. Батанова

Членове: Светлин Ем. Стефанов
Румяна В. Райкова

като разгледа докладваното от Румяна В. Райкова Въззивно частно гражданско дело № 20213600500519 по описа за 2021 година за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по частна жалба депозирана от адв. В.Г. от САК, в качеството и на пълномощник на „ЮБЦ“ ЕООД с ЕИК 205680303 срещу определение № 568/28.10.2021г. на РС – Нови пазар, по гр. д. № 20213620100649, с което е отхвърлено искането на жалбоподателя с правно основание чл. 248 от ГПК за изменение на решение № 125 от 07.10.2021г. в частта за разноските. Жалбоподателя излага, че спазвайки указанията на съда е заплатил определения депозит за назначаване на особен представител на ответника в размер на 300.00 лева и неоснователно съда е отказал да присъди сторените разноски в тежест на ответника, тъй като изхода от делото е изцяло в полза на ищцовата страна. За да отхвърли искането за изменение на решението в частта за разноските, първоинстанционният съд е приел, че след направена служебна проверка в деловодната програма на съда, се е установило, че ищеца е предявил претенции срещу същия длъжник на основание договор със същия клиентски номер, по което било образувано ч.гр.д. №1122/2020г. на РС – Нови пазар, в което били присъдени разноски в размер на 180.00 лева – адвокатско възнаграждение и 25.00 лева – държавна такса. Счита, че претендирането на неустойка, в отделно производство, подчинена на същия договор, въз основа на който е издадена заповед за изпълнение по друго дело е допустимо и зависи изцяло от волята на заявителя – дали да претендира всичките си вземания със завеждането на едно производство или отделни. Твърди, че нито в съдебната практика, а и самият законодател никъде не въвежда граници как кредиторът да получи изпълнение на неудовлетворените си вземания и съдът дължал произнасяне по всички искове, с които е сезиран, в определените от ищеца рамки. Сочи, че възнаграждението за особен представител е винаги дължимо и следва да бъде възмездено, като разноски още повече, че е заплатено от ищеца след указаното в чл. 46, ал. 6 от ГПК и чл. 48, ал. 2 от ГПК – които го определяли като задължено лице. Приемането, че навременно поискани разноски не следва да се присъждат, дори и за назначен особен представител, щяло да доведе до порочна практика, даваща възможност на неизправната страна да черпи права от собственото си неправомерно поведение, което противоречи на друг основен принцип на гражданския процес – принципа за законност. Отделно от това излага, че съда е определил неоснователно завишен размер на депозита за особен представител, тъй като възнаграждението следвало да бъде адекватно на фактическата и правна сложност на

делото, тъй като отговорността за разноски не е предпоставка за необосновано завишаване на адвокатските възнаграждения, особено при материален интерес в този размер. С оглед изложеното моли съда да отмени обжалваното определение и да постанови акт, с който по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК да измени Решение № 125 от 07.10.2021г. по гр. д. № 649/2021г. и да осъди С. Р. Б. да заплати направените от ищеца разноски за внесен депозит за особен представител в размер на 300.00 лева.

Ответника по жалбата, чрез назначения от съда особен представител адв. С.Г. е депозирал отговор, в който изразява становище за нейната неоснователност и моли съда да я отхвърли. Сочи, че постановените по делото актове са правилни, постановени в съответствие със закона, обосновани и без нарушение на процесуалните правила, както и че определеното възнаграждение за особен представител е минималното и не следва да бъде намалявано.

Частната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 275 от ГПК, срещу подлежащ на обжалване акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна, поради следното:

Производството пред РС – Нови пазар е образувано по искова молба с правно основание чл. 415 във вр. чл. 422 от ГПК срещу С. Р. Б. с ЕГН ***** с цена на иска 59.97 лева – представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за далекосъобщителна услуга, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 1283/2020г. по описа на РС – Нови пазар. С разпореждане № 312/13.05.2021г. първоинстанционният съд на осн. чл. 47, ал. 6 от ГПК във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е определил депозит за особен представител на ответника в размер на 300.00 лева – вносим от ищеца. В даденият срок ищеца е заплатил определеният от съда депозит и е представил доказателства за внасянето му. Производството по делото е приключило с постановяване на Решение № 125/07.10.2021г., с което съдът е признал за установено на осн. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 124 от ГПК вр. чл. 79 от ЗЗД спрямо С. Р. Б. с ЕГН *****, че вземането на „ЮБЦ“ ЕООД с ЕИК 205680303 за сумата в размер на 59.97 лева съществува, като е отхвърлил искането по чл. 78, ал. 1 от ГПК за присъждане на разноски в размер на 505.00 лева, като неоснователно и в нарушение на чл. 3 от ГПК, както и искането за присъждане на разноски в размер на 205.00 лева направени по ч.гр.д. № 1283/2020г. на РСНП, като неоснователно и в нарушение на чл. 3 от ГПК. За да отхвърли искането за разноски, съдът е изложил подробни мотиви, относно очевидната злоупотреба с права, тъй като ищеца претендира вземане в размер на 217.09 лева, произтичащо от един договор в две отделни заповедни производства, респ. две иски, като общия размер на претендираните разноски по четирите образувани граждански дела са в размер на 1420.00 лева, като в случая направените по настоящото не са били необходими. Приел е, че ищецът, който нарушава общите принципи на гражданското право, тези по чл. 3 от ГПК и след като ищеца сам не е уведомил съда за наличие на предпоставките за съединяване на делата по исковете по чл. 415 от ГПК на осн. чл. 215, т. 2 от ГПК не може да извлича ползи за себе си от разпоредбите на чл. 78, ал. 1 от ГПК, особено в случаите за които вече е известно, че ответника отсъства от страната и е призован по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК.

В срока за обжалване ищецът „ЮБЦ“ ЕООД с ЕИК 205680303, чрез адв. В.П. Г. от САК е депозирала молба с пр. основание чл. 248 от ГПК за частично изменение на решението, в частта за разноските само по отношение на направените от него разноски за депозит за особен представител в размер на 300.00 лева.

С обжалваното пред настоящата инстанция определение, съдът е отхвърлил молбата, като неоснователна. Приел, е че ищецът злоупотребява с дадените му процесуални права, тъй като е предявил две отделни частни заповедни производства за отделни суми, произтичащи от един и същи облигационен договор между него и ответника – ч.гр.д. № 1283/2020г. и воденото преди това ч.гр.д. № 1122/2020г. на РСНП. Посочил е, че в първото по време дело са били предявени само главница и лихва, а по второто по време дело е

претендирана неустойката, като въз основа на всяко от заповедните производства са били образувани и две отделни искиви производства, това по настоящото и по гр.д. № 357/2021г. на РСНП. Приел е, както и в мотивите на постановеното решение, чието изменение се иска, че ищеца злоупотребява с процесуалните си права, които му дава закона позовавайки се отново на разпоредбата на чл. 3 от ГПК, която задължава всяка от страните да упражнява предоставените им права добросъвестно и съобразно добрите нрави, което отговаряло в най – голяма степен на критериите на международното и вътрешното ни право – чл. 17 от КЗПЧОС, чл. 54 от Хартата на основните права в ЕС и чл. 57, ал. 2 от КРБ, като всички те недопускат злоупотреба с права, както и тяхното упражняване за сметка на права и законни интереси на други лица. Изложил е, че именно съда следи служебно за добросъвестността при упражняване на процесуалните права и при установяване на недобросъвестно поведение от страна на някой от участниците по делото, да коригира тази недобросъвестност, спазвайки принципа на законност (чл. 5 от ГПК), равнопоставеност (чл. 9 от ГПК), като принципа за законност, като широкообхватно понятие, включвал не само прякото спазване на разписани в закона правила, но и спазването на основните начала на правото, обичая и морала. Забраната за злоупотреба с процесуални права имала за цел да ограничи или препятства възможността на страната, която недобросъвестно ги използва, да извлече повече ползи за себе си, отколкото и се следват за сметка на другата страна, извличайки облаги в пъти надвишаващи дължимото ѝ се и обичайните за това разноси, като в този случай, единствената възможност на съда да противодейства на злоупотребата с права е лишаването на страната от разноси, направени по делото, което е завела и присъждане единствено вземането предмет на иска. В случая ищеца претендирал вземане в размер на 217.09 лева, по четири различни производства и е поискал присъждане на разноси по всички тях в размер на 1420.00 лева, което многократно надвишава разумните разноси при добросъвестно упражняване на процесуалните права на ищеца.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на районния съд. В случая на съда е служебно известно, че поведението на жалбоподателя, за претендиране на вземанията си срещу един длъжник, произтичащи от едно договорно правоотношение в отделни заповедни, респ. отделни искиви производства се прилага многократно, като е без значение дали това е избор на самия заявител или на упълномощения от него процесуален представител, но налагащия се извод е, че отделното претендиране на главница и лихви в едно производство и неустойката в друго, произтичаща от същия договор в друго производство (заповедно и исково) е именно с цел претендиране на разноси за ново адвокатско възнаграждение и нова държавна такса, които разноси в пъти превишават сумата на самите вземания, независимо главница или неустойка. Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ГПК – „участниците в съдебните производства лица и техните представители под страх от отговорност от вреди са длъжни да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави“. Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона (чл. 26, ал. 1 от ЗЗД).

Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес и след като съда е длъжен да извършва такава преценка за спазването на добрите нрави, то в случая първоинстанционния съд не нарушил принципа за законност, каквито са основните възражения на жалбоподателя в разглежданата жалба. Извършването на тази преценка не противоречи и на принципа на диспозитивното начало, т. к. законът не допуска съществуването на права, които са в нарушение на установения правов ред, а призиване на съда е именно да съблюдава за това. Действително, претендирането в отделни производства на вземания произтичащи от един и същи договор между едни и същи страни е допустимо и

зависи изцяло от волята на кредитора, тъй като незаявяването в едно производство може да се дължи на пропуск, но в конкретния случай, този подход на кредитора, за претендиране на вземанията си в отделни производства се прилага в множество случаи, което превръща поведението му в редовна практика и е очевидно, че не се дължи на пропуск от негова страна. Процедирайки по този начин, с претендиране повторно и на разноски (държавна такса и адвокатски хонорар), в случая и с разноски за назначаване на особен представител за всяко отделно производство, кредитора не упражнява права, а злоупотребява с тях, тъй като неоснователно натоварва задълженията на длъжника с допълнителни разноски, които обогатяват кредитора.

Именно поради това, настоящия въззивен състав приема, че претенцията на ищеца, респ. процесуалния му представител за поредно присъждане на разноски не съответства на закона и добрите нрави и претендираните разноски следва да останат за негова сметка, както правилно е постановил първоинстанционния съд. За този си извод, на основание чл. 278, ал. 4 от ГПК във вр. с чл. 272 от ГПК, Окръжен съд – Шумен, препраща и към мотивите на първоинстанционния съд, които са правилни и законосъобразни.

За неоснователно намира и възражението в жалбата, че размерът на определения депозит за особен представител, е в завишен размер предвид фактическата и правната сложност на делото и ниския размер на вземането. Първоинстанционният съд е определил възнаграждението напълно законосъобразно и правилно, в минималният му размер – 300.00 лева предвиден по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения – чл. 7, ал. 2, т. 1 и съдът не може да го намали под този размер.

Ето защо определението, с което е оставена без уважение молбата на ищеца, за допълване на решението в частта за разноските, като правилно следва да бъде потвърдено, а жалбата против същото, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 568/28.10.2021г. на РС – Нови пазар, по гр. д. № 20213620100649, с което е отхвърлено искането на жалбоподателя с правно основание чл. 248 от ГПК за частично изменение на решение № 125 от 07.10.2021г. в частта за разноските, по отношение на заплатения депозит за назначаване на особен представител.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____